

ПРОЛЕТАРИ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТИТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 11 (807) | Субота, 12 березня 1983 року | Ціна 2 коп.

У президії ЦП УТОГ і Республіканському комітеті профспілки

ПРИЗЕРИ ЗМАГАННЯ

У прийнятій постанові про підсумки соціалістичного змагання серед обласних відділів УТОГ за 1982 рік відзначається, що в змаганні за гідну зустріч 60-річчя СРСР обласні і підлеглі їм низові відділи, культзаклади домоглися певних успіхів.

На підприємствах Товариства трудовлаштовано 875 чоловік, зросла кількість наставників молоді, успішно проведено республіканський огляд художньої самодіяльності, огляд роботи гурток та спортивні змагання серед дорослих і учнів спецшкіл-інтернатів.

Вся організаційна, політико-виховна і культурно-масова робота членів Товариства у 1982 році була спрямована на втілення в життя рішення ХХVI з'їзду КПРС, гідну зустріч 60-річчя утворення СРСР, мобілізацію членів УТОГ на дострокове виконання планових завдань і соціалістичних зобов'язань 1982 року.

Президія Центрального правління УТОГ і Республіканський комітет профспілки робітників місцевої промисловості і комунально- побутових підприємств за підсумками соціалістичного змагання 1982 року перше місце по першій групі областей присудили Київському, друге — Харківському, третє — Запорізькому облвідділам УТОГ.

По другій групі областей перше місце присуджено Івано-Франківському, друге — Кримському, третє — Чернігівському облвідділам УТОГ.

Призерам соціалістичного змагання вручено перехідні вимпели (за перше місце) і грамоти Центрального правління і Республіканського комітету профспілки, грошові премії.

Відмічено добру роботу Львівського, Донецького, Житомирського та Миколаївського облвідділів УТОГ, які успішно справилися з виконанням планових завдань і соціалістичних зобов'язань 1982 року.

Разом з тим, ряд облвідділів УТОГ не виконали окремих пунктів соцзобов'язань. Не справилися з завданнями по трудовлаштуванню, виїздах художньої самодіяльності, збиранню членських внесків Вінницький, Дніпропетровський, Закарпатський, Кіровоградський, Одеський, Полтавський, Ровенський, Сумський, Херсонський, Хмельницький і Черкаський облвідділі УТОГ.

Президія ЦП УТОГ і Республіканський комітет профспілки у прийнятій постанові рекомендують керівникам обласних і низових відділів, культзакладів ще ширше розгорнути соціалістичне змагання серед членів Товариства, поспілти виховну роботу і підвищити рівень керівництва, створювати атмосферу високої діловитості, відповідальності і творчості, домагатися дальшого вдосконалення стилю роботи, зміцнення у всіх ланках державної, трудової і виробничої дисципліни, посилення відповідальності за доручену справу.

Дніпропетровська область. Багатьом людям прийшла на допомогу, безоплатно віддавши свою кров, донор М. І. Прокопенко (на знімку). За активну багаторічну участю у донорстві вона удостоєна знака «Почесний донор СРСР». Має Марія Іванівна і урядові нагороди.

У колективі шахти «Першотравнева-І» Першотравневого рудоуправління, де М. І. Прокопенко працює сигнальницею, вона кориснується заслуженою повагою.

Фото А. ЗАПАРИ.
(Фотохроніка РАТАУ).

СИМВОЛ БРАТЕРСТВА

Соколове. Це старовинне українське село на Харківщині стало символом радянсько-чехословацької дружби. Саме тут сорок років тому одержав бойове хрещення 1-й окремий чехословацький батальйон. «У боях біля Соколового, — писав його перший командир Людвік Свобода у своїх спогадах, — був закладений фундамент Чехословацької народної армії, яка з допомогою Радянського Союзу народилася і загартувалася у битвах Великої Вітчизняної війни».

Покладення квітів від чехословацької делегації та делегації з численних міст нашої країни відбулось і на братські могили у Соколовому.

Гости відвідали музей радянсько-чехословацької дружби. Гідами їх були учні середньої школи імені Отакара Яроша — члени клубу інтернаціональної дружби. Великий інтерес викликала у всіх діорама, на якій відображені бій у Соколовому.

У палаці культури відбувся мітинг.

(РАТАУ).

ПРАЦЮВАТИ ЕФЕКТИВНІШЕ

з пленуму облвідділу УТОГ

Відбувся V пленум Київського обласного відділу УТОГ, який розглянув питання «Про роботу низових відділів, культзакладів і підприємств по виконанню планових завдань і соціалістичних зобов'язань 1982 року і завдання на 1983 рік у світлі рішень листопадового (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС». З доповідів виступила голова Київського облвідділу Товариства Г. М. Мережко.

Як зазначила доповідач, обласна організація Товариства виборола перше місце в художній самодіяльності, спортивній роботі, а також за виконання соціалістичних зобов'язань.

Проте, незважаючи на досягнуті успіхи, на пленумі вказувалося й на ряд недоліків, які мають місце на підприємствах Товариства, культзакладах і в первинних організаціях області. Про це, зокрема, говорили у своїх виступах голови первинних організацій КДВО «Контакт» Л. В. Філіянова і спецшколи № 6 М. А. Айрумова.

Про вивчення рішень листопадового (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС, змінення трудової і виробничої дисципліни зуміннівся у своїй промові інструктор Київської міськпрофради по роботі серед глухих Л. М. Максименко.

На пленумі виступили: директор Палацу культури імені А. В. Луначарського А. І. Неменша, робітник КДВО «Контакт» В. В. Скурчинський, директор вечірньої школи Ж. А. Лебедєва, голови первинних організацій УТОГ Г. Ігнатенко, В. Хрищенюк та інші.

У роботі пленуму взяла участь і виступила заступник голови ЦП УТОГ Т. Г. Філіянина.

Г. СЕРГІЕНКО.

Активізувати вплив громадських організацій

У всіх виробничих підрозділах КДВО «Контакт» пройшли збори, на яких реально проаналізовано не- продуктивні втрати робочого часу, названо конкретних винуватців, намічено заходи для їх усунення.

...На все життя запам'ятася вантажник М. К. Степанов та його товариші по роботі розширене засідання комітету профспілки, що відбулося на початку нинішнього року. Рішення було одностайним: не місце таким людям у колективі!

М. К. Степанов намагався «розжалобити» товаришів, представників адміністрації та громадських організацій черговою клятвою, але йому не повірили. Адже вже не раз було: як тільки спитають його по-робітничому суверо, він обіцяє виправитися і через деякий час знову береться за свою.

Будь-яке порушення трудової дисципліни і громадського порядку не залишається непоміченим. До участі в обговоренні залучаються всі члени колективу.

Надзвичайна подія трапилася нещодавно на автотранспортній дільниці: молодий водій Володимир Красницький у робочий час самовільно виїхав на автомобілі за територію головного підприємства, де й був затриманий органами міліції. Товариші

відразу ж вдарили на сполох. На зборах йому відверто сказали: повториться вдруге таке — спітаємо суверіне. А поки-що виришили перевести хlopця слюсаремонтником на три місяці.

В об'єднанні велика увага приділяється бригадійній формі організації праці, де девіз «Один — за всіх, всі — за одного!» став бойовим закликом до змінення трудової дисципліни. Залізниця на кілька хвилин, невчасне повернення з обіду — все це стає предметом обговорення колективних зборів. Особливо неприміренно ставиться до недисциплінованих бригадирів дільниці: намотування котушок Н. М. Шалтика. Вона спершу зробить тактові зауваження, наступного разу попередить, а коли такі розмови не впливають на порушника, виносить питання на загальне обговорення. Коєфіцієнт трудової участі спрацьовує безвідмовно, і, як наслідок, — робітниця втраче частку свого заробітку.

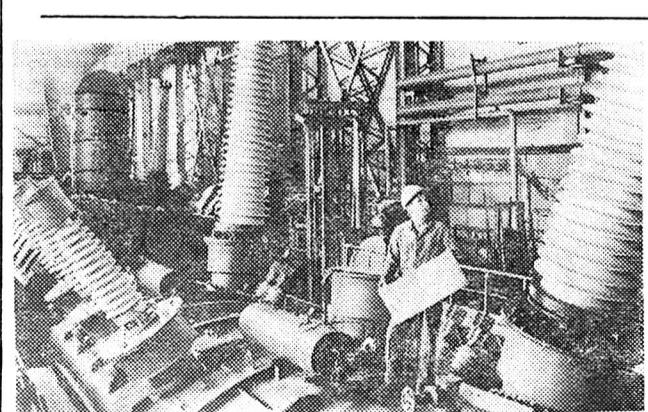
У день, коли рейдова бригада перевіряла дотримання трудової дисципліни, на роботу запізнилося декілька чоловік. Вони перетнули прохідну в той час, коли їхні товариші вже розпочали робочу зміну. Серед них — слюсар І. І. Юдицький, слюсар-електромонтаж-

всі ланки виробничого ланцюга — люди, техніка.

Останнім часом кількість комплектуючих деталей, по- значених словом «дефіцит», значно скоротилася. Однак, колектив хвилює те, що Одеське виробництво об'єднання «Електрик» — постачальник по міжсистемнім коопераціям — надсилає з неякісним покриттям гайки, необхідні для складання штепсельних з'єднань ШСВ-20. Чи то у суміжників «шкандає» якість продукції, чи нечітко відпрацюваний технологічний процес їх виготовлення. Але як би там не було, за готову продукцію питають з вихід-вниз, намагаючись до- вести практичну діяльність цього бойового молодіжного органу. Але марно.

Пасивну позицію в справі змінення трудової дисципліни поки що займає товарицький суд. Цього року ще не відбулося жодного засідання з подібним порядком денним. Тут лише збираються розглянути справу О. Ф. Савенка, який допустив порушення.

Рейдова бригада: П. Загорулько, М. Опращенко — члени групи народного контролю, А. Короткий — начальник кадрів об'єднання, В. Гайдук — кор. «Нашого життя».

Виготовлення потужного трансформатора типу АТДЦН-250000/400 (на знімку) на замовлення чехословацьких дружів завершується на головному підприємстві виробничого об'єднання «Запоріжтрансформатор» імені В. І. Леніна.

Більш як у 50 країнах світу відома його продукція. Уже цього року завод відправив її в Польщу, Болгарію, на Кубу, у В'єтнам і Афганістан.

Фото О. Красовського (Фотохроніка РАТАУ).

У ЧІТКОМУ напруженому трудовому ритмі працює сьогодні колектив нашого підприємства.

Колектив Дніпропетровського УВП з високими показниками завершив 1982 рік: 24 грудня він виконав соціалістичні зобов'язання, понад план реалізований у продукції на 157 тисяч карбованців; продуктивність праці зросла на 6,8 процента.

Велике значення у зростанні продуктивності праці має перехід рукачного та закрійного цехів на бригадну форму організації праці і оплати із застосуванням коефіцієнта трудової участі. Бригадний метод — це не тільки зростання продуктивності праці, але й змінення трудової дисципліни.

Минулого року на нашому підприємстві зросла кількість прогулів. Іх вчинили, в основному, молоді виробничі, котрі нещодавно прийшли на виробництво. З декотрими довелося розпощатися, незважаючи на те, що адміністрація, громадські організації всіляко намагалися поставити їх, як кажуть, на ноги.

...Приміщення Червоної кутка, де проходили робіт-

ВІДВЕРТА РОЗМОВА

ничі збори по підтриманню ініціативи москвичів і залика колективу Запорізького УВП — ширше розгорнути рух за змінення трудової та виробничої дисципліни — було переповнене. Сюди прийшли ветерани праці, молоді, представники всіх відділів та громадських організацій, керівники підприємства. Йшла відверта розмова: хто і що нам заважає краще працювати?

Більшість виступаючих загострили свою увагу на такому негативному явищі, як прогули і запізнення.

На зборах говорилося також і про те, що більшість порушників бойться гласності. Тому доцільно обговорювати поведінку прогульників не тільки на засіданнях місцевого комітету профспілки та первинної організації УТОГ, але й на товарищескому суді. Адже тут треба звітувати перед своїми друзями, товариши ми по праці.

У такому становищі опинилася одного разу і швачка Олена Котомкіна. На жаль, це був єдиний випадок, коли в справу вихо-

вання втрутився товарицький суд. Ми явно недооцінили його ролі і значення. А шо дада.

Червоною ниткою у всіх промовах проходила думка створити довкола прогульників та інших порушників обстановку нетерпимості. Цьому сприяє більшість і «Комсомольського профектора». Але необхідно поставити його роботу як слід, ввести рубрику: «Вони заважають нам працювати і жити».

Нічого приховувати: за підсумками роботи минулого року щість виробничиків позбавлені винагород, причому троє з них — повністю. Серед порушників опинився і різальник закрійного цеху Віктор Богданов — спеціаліст високої кваліфікації. За минулу п'ятирічку він виконав два завдання. Портрет його два роки підряд заносився на республіканську Дошку Пошани. Але через свій запальний характер він два дні прогуляв. Це покарання боліче вдарило по його самолюбству, по професійній гордості. Тепер Віктор хоче вчи-

нити другу помилку. Він уперто відмовляється вступати в бригаду, вважаючи, що втратить у заробітку. А чи варто ставити себе в становище відрізаної скибики?

Колектив вважає, що його місце в бригаді, тільки в ній відновить своє добре ім'я і честь трудових рук, яким і ціни не складеш.

Окрім робітничих, відбулися партійні і комсомольські збори по питанню змінення трудової дисципліни в світлі рішень листопадового (1982 року) Пленуму ЦК КПРС. Посилилась робота агіаторів у цехах, відновилось проведення ідеологічних оперативок, народні контролери перевіряють вчасний прихід трудівників на роботу тощо.

Збори прийняли рішення: будь-яким проявам порушень виробничої чи технологічної дисципліни протиставити надійний заслін, ще ширше розгорнути соціалістичне змагання за підвищення ефективності виробництва та якості роботи.

Р. КАШИРИНА,
заступник директора
Дніпропетровського
УВП з виховної роботи.

ка з числа досвідчених робітників — передовиків виробництва.

Безперечно, все це разом взяте позитивно впливає на виробничі справи.

Трудівники УВП-1 твердо переконані, що на підприємстві повинен бути порядок, висока трудова і виконавська дисципліна. Це, в свою чергу, допоможе розв'язати завдання, поставлені перед колективом у третьому, серпневому році одинадцятої п'ятирічки, виконати взяті соціалістичні зобов'язання і гідно зустріти 50-річчя нашого Товариства.

С. ШПОНТАК,
заступник директора
Ужгородського УВП-1
з виховної роботи.

ште на обліку в міських відділах. З ними, як правило, ніяка робота не проводиться. Наш обов'язок — залучити їх до суспільно-корисної праці і дати можливість передати їхній життєвий і трудовий досвід підростаючому поколінню. На мою думку з цього питання краще було б провести спеціальний семінар, на якому голови рад зможуть обмінятися досвідом роботи.

С. ГУБКІН,
голова Київського
міськвідділу УТОГ.

Колектив у нас здорожений

Відрадних успіхів добився колектив Чернівецького УВП у минулому році: випуск і реалізація продукції досягла відповідно 104 процентів.

Одним з головних фактів цього досягнення є те, що колектив у нас згуртований, здружений. Понад 70 процентів становлять виробничі, що прийшли на УВП п'ять і більше років тому. Недбалих робітників на підприємстві одиниці, але й вони не можуть довго залишатися в колективі, де від якого «Один за всіх, а всі — за одного!» Вони змущені або виправлятися, або залишати колектив.

Робітника, котрий тільки-

РОЗВИВАТИ НОВІ ФОРМИ

Культзаклади Сумського обласного відділу УТОГ добилися певних успіхів у своїй роботі. Достроково виконали планові завдання і контрольні цифри по обслуговуванню трудівників сільської місцевості. У цьому напрямку відрядних успіхів досягли Шосткинський та Кролевецький міжрайвідділи УТОГ, які минулого року розширили програму масових виховної роботи.

Досвідом своєї роботи поділились керівники Глухівського, Конотопського, Роменського та інших клубів УТОГ. Вони розповіли про діяльність культзакладів по викоріненню дармовідства та паразитичного способу життя. Разом з тим, промовці підкреслили, що в даний час потрібно підняти на вищий рівень трудову дисципліну праці виконавців в культзакладів, впровадити в практику «Дні дисципліни» і форми колективної відповідальності за стан дисципліни в приміщеннях клубів, а також забезпечити подальший всебічний розвиток нових форм масової та ідеологічної роботи серед глухих трудівників.

М. ЛУЖКОВ.
Сумська область.

— Спасибі вам, наставники, — ці слова говорять майже всі виробничі, які вперше стають на самостійний трудовий шлях.

Завдяки добре налагодженню виробничому навчанню на Ужгородському УВП-2 значною мірою вирішується проблема кадрів.

Навчені прогресивнимм прийомам і методам праці, молоді робітники сприяють успішному виконанню підприємством планових завдань, соціалістичних зобов'язань.

На знімку: Ольга Костянтинівна Тхорніцька — інструктор виробничого навчання (праворуч) з ученицею Ерікою Фодор.

Фото І. ЩЕРБАНОЮКА.

ЦІЛЕСПРЯМОВАНА РОБОТА

Ділом відповідаючи на рішення листопадового (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС, колектив Ужгородського УВП-1 розгорнув рух за дальше змінення трудової та виробничої дисципліни. Нині на підприємстві ставиться питання так, щоб створити обстановку нетерпимості до будь-якого відкладення порушення трудової та виробничої дисципліни, а кожного прогулу, запізнення на роботу і передчасного припинення її ставиться як до надзвичайної події.

Підбиваючи підсумки соціалістичного змагання серед бригад, обов'язково враховується стан трудової

дисципліни як один з основних показників.

Велику увагу адміністрація, партійна, профспілкова та комсомольська організації, бюро первинної організації УТОГ приділяють питанню боротьби з внутрішніми простоями.

На підприємстві пройшли відкриті партійні збори, на яких різко критикувались порушники трудової та виробничої дисципліни, громадського порядку.

Для змінення дисципліни адміністрація підприємства практикує передачу матеріалів про порушників трудової дисципліни на

розгляд громадських організацій.

З порушниками проводиться цілеспрямована робота. Вона досягається, в основному, шляхом роз'яснення, переконання, доброї поради, особистих прикладів. А причини, що спонукають до порушень, аналізуються, обговорюються, робляться відповідні висновки.

Велика виховна робота проводиться також і з тими членами колективу, які вживають спиртні напої.

Багато уваги приділяється і молодим робітникам.

До новеньких, які прийшли на виробництво, обов'язково прикріплюють наставни-

ків з числа досвідчених робітників — передовиків виробництва.

Безперечно, все це разом взяте позитивно впливає на виробничі справи.

Трудівники УВП-1 твердо переконані, що на підприємстві повинен бути порядок, висока трудова і виконавська дисципліна. Це, в свою чергу, допоможе розв'язати завдання, поставлені перед колективом у третьому, серпневому році одинадцятої п'ятирічки, виконати взяті соціалістичні зобов'язання і гідно зустріти 50-річчя нашого Товариства.

С. ШПОНТАК,
заступник директора
Ужгородського УВП-1
з виховної роботи.

Якщо б ви поцікавились, хто на Київському дослідно-виробничому об'єднанні «Контакт» постійно серед переможців соціалістичного змагання, то неодмінно назвали б тут і списаря-складальницю з цеху вимірювальних приладів Олександру Велігурі.

Тривалий час працює воно на підприємстві. А загальний виробничий стаж трудівниці — 30 років.

Свої змінні завдання О. Велігурі виконує на 160—170 процентів.

На знімку: О. Велігурі за роботою.

Фото І. СЕМЕНОВА.

«Ми—проти війни»

У Новомиргородській спішниколі-інтернаті для глихих дітей проводиться значна робота по вихованню в підростаючого покоління високого почуття соціалістичного інтернаціоналізму і патріотизму. Значне місце в цій виховній роботі відводиться пропаганді боротьби за мир.

Шороку у школі відзначається День юного антифашиста. Так, нещодавно відбувся збір пionерської дружини за темою «Ми—проти війни!».

Зі школярами зустрівся учасник Великої Вітчизняної війни, колишній учитель, а нині пенсіонер Микола Павлович Сухов. Він розповів дітям про антинародну суть фашизму, про ті невиліковані рани, заподіяні загарниками багатьом народам світу, довів на фактах, що сіонізм та найбільш ревакційні кола світового імперіалізму — це фашизм сьогодні. Ветеран війни закликав дітей добрим пам'ятати і усвідомлювати, що навчаючись за партою, чи виконуючи суспільно-корисну роботу, вони теж роблять свій скромний внесок у боротьбу за мир, а тому що вахту треба нести сумлінно, побіцівськи, наслідуючи країні революційні і бойові традиції старшого покоління.

Директор навчального закладу І. А. Бойко навів приклади участі всього шкільного колективу в всенародній боротьбі за мир, зокрема, вчителі і вихователі, а також учні старших класів перерахували у фонд мури значні грошові суми. На закінчення свого виступу І. А. Бойко висловив впевненість у тому, що ледколектив, постійно дбаючи про поліпшення і вдосконалення навчально-виховного процесу, про зразкову поведінку і дисципліну, буде і надалі готувати своїх вихованців до активної трудової діяльності, до праці, покликаної змінювати могутність нашої Батьківщини.

Потім пionери розповідали про участіння геройчної оборони Брестецької фортеці білоруську дівчинку Валю Зенкіну, захисника Севастополя Валерія Волкова, київського пionера Костю Кравчука, що зберіг прapor полку, Героя Радянського Союзу шепетівського підпільника Валю Котика та багатьох інших юних захисників Вітчизни. Нечуючі пionоліїр поклялися наслідувати приклад ровесників-героїв Великої Вітчизняної війни.

С. МИКОЛАЙЧУК.
Кіровоградська область.

У БУДИНКУ культури—ніде яблукові власті. Сотні молодих і літніх зібралися, щоб вшанувати людину, з чиїм ім'ям пов'язана майже вся повоєнна історія Харківського обласного відділу УТОГ: тут вітають жінку, котра своєю енергією, невічерпним ентузіазмом запалювала і запалює тисячі трудівників індустриального краю на нові славні звершення.

...Вона зійшла на сцену швидко, пружною ходою. Сіла край столу й привітно усміхнулася посвіблім ветеранам, які одразу візнили в цій скромній жінці свого колишнього керівника; юнакам і дівчатам, що гаряче зааплодували дайному наставникові і другові молоді.

Якби навіть у фойє не було яскравого стендів, що розповідали про неспокійне життя і плідну громадську діяльність винуватця сьогоднішнього торжества, а над головами президії — цифри «70», то присутні всерівно здогадалися б, на чию честь віштовано урочистий веїрпортрет. Ім усміхалася Броніслава Володимирівна Керцман — принциповий комуніст, активістка, що не візнає ділкітку рокам, не візнає ділкітних слів «заслужений відпочинок», а, як і в дні крилатої юності, наполегливо і творчо працює з людьми, виховує їх справжніми на дитячий будинок.

З Харкова їх перевели в Охтирку. 300 знедолених громадянською війною дітей ніби вдруге народилися, потрапивши у просторі спальні, світлі, затишні класи. Вони залюбки вчилися, працювали на городі, в саду, поралися біля худоби. І вже тоді серед своїх ровесників виділялася веселім, непосидючим характером, жадобою до знань Броня Керцман. Серед перших вони вступила до лав спартаківців, брала участь у роботі І з'їзду її дитячої організації, зустрічалася з Н. К. Крупською.

Були на вечорі теплі, ціри вітання. Море квітів і побажань доброго здоров'я, нових успіхів на нелегкій громадській інві. Вона ж спідла — як завжди уважна, трохи збентежена висловленням на її адресу і разом з ведучою, ніби заново, гортала сторінки своєї багатої незабутніми подіями біографії.

ВАЖКЕ ДІТИНСТВО

У тіній задимленій кімнаті нічого, крім ветхого столу та довгої лавки, не було. Її мешканці — батько Володимир, мати Софія і восьмєрі дітей харчувалися тим, що бог послав та добрі люди допомогли. Іноді главі великого сімейства вдавалося підшукати тимчасову роботу на залізничній станції чи дров'яному складі. Тоді в їхній господі весело потріскувало багаття і малеча з нетерпінням очікували, коли мати візьме ополоник, велику миску і налле туди свіжого кулішу. Святковими вважалися дні, коли Керцманні пили чай з цукром, або ласували відвареною картоплею з оселедцем.

Спали покотом на соломі, вкривалися старим, латаним перелатаним ліжником. Але їх те харківське животіння ледь не здавалося раєм, коли в пошуках заробітку Керцманні опинилися спочатку в Одесі, а потім у Катеринославі. Іхні поневіряння скрізь позначалися могилками дітей: з чотирнадцяти синів і дочек на світі більшою залишилося восьмєро і серед них п'ятою була маленька Броня.

Про навчання в школі діти бідара В. І. Керцмана і не мріяли. Навчала їх грамоти, як могла, ненічка. А ще навчала працелюбства, поваги до людей, наголошувала

ДО 50-річчя УТОГ

ГОРІННЯ

ла, що треба бути чуйними до чужого горя.

Великий Жовтень вони зустріли з радістю. Броня знала, що в далекій Москві живе і працює Ленін. Він хоче, аби на землі не було бідних і багатих, щоб дрослі працювали, а діти ходили до школи. Так воно й було, поки в 20-му році не помер знесилений важкою роботою їх батько. Турботи про велику сім'ю лягли на плечі старшого брата Абрама. Йому допомагав середуальний Яків.

Як могла — крутилася Софія Марківна. Та невдовзі на фронті громадянської загинув Абрам, в бою з білобандитами дістав важке поранення Яків. І хворій матері не залишалося нічого іншого, як віддати Броню і всіх неповнолітніх синів та дочек у дитячий будинок.

З Харкова їх перевели в Охтирку. 300 знедолених громадянською війною дітей ніби вдруге народилися, потрапивши у просторі спальні, світлі, затишні класи. Вони залюбки вчилися, працювали на городі, в саду, поралися біля худоби. І вже тоді серед своїх ровесників виділялася веселім, непосидючим характером, жадобою до знань Броня Керцман. Серед перших вони вступила до лав спартаківців, брала участь у роботі І з'їзду її дитячої організації, зустрічалася з Н. К. Крупською.

Були на вечорі теплі, ціри вітання. Море квітів і побажань доброго здоров'я, нових успіхів на нелегкій громадській інві. Вона ж спідла — як завжди уважна, трохи збентежена висловленням на її адресу і разом з ведучою, ніби заново, гортала сторінки своєї багатої незабутніми подіями біографії.

З піснею й поїхала вона на село. Починалася колективізація. Комуністи і комсомольці не лише розяснювали бідноті переваги нової організації праці, а й самі трудалися до съомого поту. Броня стомлювалася. Хотілася власті на свіжому солому і проспати там довгодвго. Але ж ти прибула сюди за комсомольською путівкою, ти не маєш права рюмсати, тим більше впадати у розпач!.. Такою веселюю, кмітливою і побачив її секретар райкому комсомолу. «А в школу не хотіла б піти?», — запитав. «У школу? Ким?» «Нам конче потрібні старші вожаті. Дітей, мені сказали, любиш. Як співаеш — чув. Ну, а решти навчишся».

Так у її життя ввійшла школа, а за нею — комсомольська робота. Спочатку у Валківському районі на Харківщині, а потім — у Новгород-Сіверському на Чернігівщині. Завідувача відділом школярів і пionерів, старша вожата в дитячому будинку... Від останньої посади довго відмовлялася, але в ЦК ЛКСМ України

поцікавилися: «Ви скільки років були у дитбудинку? Майже сім... То ж знаєте, як важко перевиховувати малюків, котрі з різних причин залишилися без батьків. Спробуйте, може вийде...». Виходило непогано, і це було кращою атестацією Броні, коли її направляли завідуючою шкільним відділом Борзенського райкому комсомолу.

Броня, що треба бути чуйними до чужого горя.

Великий Жовтень вони зустріли з радістю. Броня знала, що в далекій Москві живе і працює Ленін. Він хоче, аби на землі не було бідних і багатих, щоб дрослі працювали, а діти ходили до школи. Так воно й було, поки в 20-му році не помер знесилений важкою роботою їх батько. Турботи про велику сім'ю лягли на плечі старшого брата Абрама. Йому допомагав середуальний Яків.

Як могла — крутилася Софія Марківна. Та невдовзі на фронті громадянської загинув Абрам, в бою з білобандитами дістав важке поранення Яків. І хворій матері не залишалося нічого іншого, як віддати Броню і всіх неповнолітніх синів та дочек у дитячий будинок.

Броня, що треба бути чуйними до чужого горя.

Великий Жовтень вони зустріли з радістю. Броня знала, що в далекій Москві живе і працює Ленін. Він хоче, аби на землі не було бідних і багатих, щоб дрослі працювали, а діти ходили до школи. Так воно й було, поки в 20-му році не помер знесилений важкою роботою їх батько. Турботи про велику сім'ю лягли на плечі старшого брата Абрама. Йому допомагав середуальний Яків.

Як могла — крутилася Софія Марківна. Та невдовзі на фронті громадянської загинув Абрам, в бою з білобандитами дістав важке поранення Яків. І хворій матері не залишалося нічого іншого, як віддати Броню і всіх неповнолітніх синів та дочек у дитячий будинок.

Броня, що треба бути чуйними до чужого горя.

Великий Жовтень вони зустріли з радістю. Броня знала, що в далекій Москві живе і працює Ленін. Він хоче, аби на землі не було бідних і багатих, щоб дрослі працювали, а діти ходили до школи. Так воно й було, поки в 20-му році не помер знесилений важкою роботою їх батько. Турботи про велику сім'ю лягли на плечі старшого брата Абрама. Йому допомагав середуальний Яків.

Як могла — крутилася Софія Марківна. Та невдовзі на фронті громадянської загинув Абрам, в бою з білобандитами дістав важке поранення Яків. І хворій матері не залишалося нічого іншого, як віддати Броню і всіх неповнолітніх синів та дочек у дитячий будинок.

Броня, що треба бути чуйними до чужого горя.

Великий Жовтень вони зустріли з радістю. Броня знала, що в далекій Москві живе і працює Ленін. Він хоче, аби на землі не було бідних і багатих, щоб дрослі працювали, а діти ходили до школи. Так воно й було, поки в 20-му році не помер знесилений важкою роботою їх батько. Турботи про велику сім'ю лягли на плечі старшого брата Абрама. Йому допомагав середуальний Яків.

Як могла — крутилася Софія Марківна. Та невдовзі на фронті громадянської загинув Абрам, в бою з білобандитами дістав важке поранення Яків. І хворій матері не залишалося нічого іншого, як віддати Броню і всіх неповнолітніх синів та дочек у дитячий будинок.

Броня, що треба бути чуйними до чужого горя.

Великий Жовтень вони зустріли з радістю. Броня знала, що в далекій Москві живе і працює Ленін. Він хоче, аби на землі не було бідних і багатих, щоб дрослі працювали, а діти ходили до школи. Так воно й було, поки в 20-му році не помер знесилений важкою роботою їх батько. Турботи про велику сім'ю лягли на плечі старшого брата Абрама. Йому допомагав середуальний Яків.

Як могла — крутилася Софія Марківна. Та невдовзі на фронті громадянської загинув Абрам, в бою з білобандитами дістав важке поранення Яків. І хворій матері не залишалося нічого іншого, як віддати Броню і всіх неповнолітніх синів та дочек у дитячий будинок.

Броня, що треба бути чуйними до чужого горя.

Великий Жовтень вони зустріли з радістю. Броня знала, що в далекій Москві живе і працює Ленін. Він хоче, аби на землі не було бідних і багатих, щоб дрослі працювали, а діти ходили до школи. Так воно й було, поки в 20-му році не помер знесилений важкою роботою їх батько. Турботи про велику сім'ю лягли на плечі старшого брата Абрама. Йому допомагав середуальний Яків.

Як могла — крутилася Софія Марківна. Та невдовзі на фронті громадянської загинув Абрам, в бою з білобандитами дістав важке поранення Яків. І хворій матері не залишалося нічого іншого, як віддати Броню і всіх неповнолітніх синів та дочек у дитячий будинок.

Броня, що треба бути чуйними до чужого горя.

Великий Жовтень вони зустріли з радістю. Броня знала, що в далекій Москві живе і працює Ленін. Він хоче, аби на землі не було бідних і багатих, щоб дрослі працювали, а діти ходили до школи. Так воно й було, поки в 20-му році не помер знесилений важкою роботою їх батько. Турботи про велику сім'ю лягли на плечі старшого брата Абрама. Йому допомагав середуальний Яків.</

У ГОСТЯХ— ВОЇНИ

У дні святкування 65-ї річниці Радянської Армії і Військово-Морського Флоту в Павлоградському будинку культури УТОГ було особливо людно. Та це і не дивно. Адже в гості до нечуючих трудівників району прибули бійці військової частини з обласного центру.

Воїни виступили з великим і цікавим концертом у програмі якого найбільше сподобались пісні і вірші на патріотичну тематику, а також танці і номери оригінального жанру.

На закінчення дружньої зустрічі аматори сцен і культизакладу теж дали маленький концерт. Тут відзначились Р. Ярошенко і С. Пишний, котрі з великим почуттям гумору виконали мімічну сценку «Склероз».

I. ЗІНЧЕНКО.
Дніпропетровська область.

Спогади танкіста

У нашому гуртожитку стають традиційними зустрічі з учасниками Великої Вітчизняної війни. Ось і цього разу до нас завітав В. О. Рисований — в минулому танкіст, а нині кадровий працівник підприємства.

З великою увагою слухала молодь розповідь ветерана про свій бойовий шлях, який почався 29 червня 1941 року в складі 71-ї механізованої бригади і закінчився 27 листопада 1945 року. На долю Василя Омеляновича випало два поранення і контузія. За мужність, проявлену в боях, він був нагороджений медалями «За бойові заслуги», «За відвагу» та іншими.

Всього десять днів відповідав В. О. Рисований після війни і вже 12 грудня 1945 року прийшов працювати на УВП-1, де трудиться й по сьогоднішній день. І треба було бачити, з яким інтересом слухали молоді трудівники спогади свого наставника. Вони навіть і не гадали, що разом з ним пліч-о-пліч трудиться їх старший товариш, який не раз горів у танку, а в свої двадцять літ був тяжко пораний від прямого попадання ворожого снаряда в танк. Василь Омелянович виніс на своїх плечах весь тягар війни, післявоєнної розрухи, а також становлення нашого підприємства.

В. ВАСИЛЕНКО,
вихователь гуртожитку
Харківського УВП-1.

Назустріч ювілею

У Богуславському будинку культури відбувся міжрайонний зліт, присвячений 50-річчю утворення нашого Товариства. Його відкрила голова Київського обласного відділу УТОГ Г. М. Мережко. Вона розповіла про створення Товариства глухих, а також облвідділу, про успіхи, яких досягла організація.

На зліті міжрайвідділу УТОГ було вручено книгу «Літопис Товариства».

Завершився зліт цікавим концертом, який поставили аматори сцени Білоцерківського будинку культури.

Л. ЄВУШЕНКО,
голова Богуславського
клубу глухих.
Київська область.

Ось і настільки день, що завершив X Всесвітні ігри... Зранку, второвоною дорогою ми вирушили в гори, де лижникам належало розіграти останні комплекти нагород: жінкам — в гонці на 10 кілометрів, чоловікам — на 30 кілометрів. Перефразуємо відому пісню: останній старт. Він найважчий. У цих словах немає перебільшення. По-перше, задовго до початку Ігор і під час їх проведення в горах жодного разу не випадав сніг, і спортсмени бігли по розбиті льодовій лижні. По-друге, марафонці стартували рано-рано, коли добре морозило, але вже приблизно через годину, на вітві менше, сонце нагрівало повітря до плюс 10 градусів, і на лижні хлюпала вода.

Поки спортсмени розмінаються перед стартом, ми коротко розкажемо про культурну програму Х Ігор, що включала виступи професійного гірсько-лижного цирку і фольклорне свято...

...Пізно увечері на Центральній площі Мадонна ді Кампільо, де прямо від «Зали Конгрессо» — місця жеребкування учасників міжнародних змагань — в небо здіймається гора, зібрались глядачі. Віртуози на лижах не заставили себе довго чекати. Злетіла ракета, розенпалась міріадами зірок у бездонній темряві неба, і звідти, з-під небесся, на шаленій швидкості помчали вниз лижники з факелами в руках. Для участі в шоу (виставі) було запрошено професіоналів, які в минулому завоювали титули чемпіонів світу, олімпійських ігор. Вони виконували запоморочливі трюки: одинарні і подвійні сальто з трампліна; спускалися на одній лижі, вдвох — на двох, вальсували, демонстрували комічні номери — одним сло-

X ВСЕСВІТНІ ЗИМОВІ СПОРТИВНІ ІГРИ ГЛУХИХ

ОСТАННІЙ СТАРТ— НАЙВАЖЧИЙ

вом, впевнено відчуваючи себе на крутому схилі, довівши, що людина і лижі складають єдине ціле.

Фольклорне свято в селищі Корізоло, якщо не брати до уваги крихітну танцювальну програму, відбулося в ... нічному небі. Італійці — майстри піротехніки: протягом півгодини вгору безперервно злітали пекарди. Вони вибухали, утворюючи дивні квіти, завиали, ніби на парашутах, над горами; «холодний вогонь» сипався на голови, і кожен залп виходив з п'ятьма нерухомі вершинами. Завершився цей фестиваль вогні фейерверком, що утворив у небі гіганську цифру «Х», яку захоплено зустріли учасники і гості Х Ігор.

...Дев'ята година... До лінії старту наближається лижник під № 1 — Ганс-Йорг Хубер — скандинав, що виступає за Італію. В естафеті він біг на останньому етапі і показав непоганий час, витягнувши італійську команду на п'яте місце. Другим стартує Франческо Гавада, італієць, він теж добре знайомий нам по естафеті і гонці на 15 кілометрів. Ні, вони нас не турбують. Подарунок може піднести француз М. Дютрейє — він був п'ятим, єдиним іноземним лижником, що зумів уклонитися між О. Будіним (4 місце) і В. Бубновим (6 місце) у першій гонці на 15 кілометрів, сильні шведи і норвежці. Однак тренер О. О. Грушин залишається спокійним: «Ковзання відмінне. Хлопці у формі. І настрий бойовий!».

О 9 годині 30 хвилин на дистанції (три кола по 10 кілометрів кожне) усі 28 лижників. Одразу дается старт на 10 км. Шведка М. Фрідріксон стартує першою. За нею — наша Чегіс, і ми бачимо, як вона долає розрив. Останньою, чотирнадцятою, біжить канадка Ц. Гайл, біжить погано і всі дружно скидають її з рахунку. Глядачі вболівають за радянських спортсменів — лижників і лижниць. Ми не заперечуємо, що може бути краще: розпочати з' перемоги і перемогою завершити!

До першого повідомлення з дистанції ми нічого не знали, але вже після п'ятого кілометра інформація з контрольних пунктів почала надходити безперервно. Довелося весь час займатися математикою, оскільки лижники стартували з хвилинним інтервалом, і той, хто біжить попереду всіх, як, наприклад, Хубер, насправді програє Кашину і Мухіну, що відповідно виступають під номерами 23 і 27, більше хвилин. Італійці — це стосується Хубера і Гавади, які взяли зі старту високий темп, явно не розрахували своїх сил. Зате швидко йдуть шведи Норберг і Іельссон, в групі лідерів — Дютрейже і — вся наша п'ятірка!

На дистанції два пункти, де марафонці пропонують вітамінізований напій. Більшість гонщиків п'ють на ходу, але наша п'ятірка, ніби змовившися, стрімко проходить мимо, накручуючи кі-

шовіні і третій (34.31,0) у Іпполітової. Сеніна і Чегіс посили місця за призери. У заповітній п'ятірці знову не знайшлося місця для наших суперниць!

З нетерпінням чекаємо фінішу марафонців. Хто стане володарем останньої, найвагомішої золотої нагороди? Десь там внизу, у лісовому видолинку, йде на підлога боротьба. Останній старт, останній кілометр; вже не треба берегти сили — треба викластися до кінця!

...Ось перетинає створ Бубнов, він стартував четвертим. Час — 1.33.44,2. Ні, це далеко не кращий результат, але Віктор все ж зумів покарати Дютрейже, що випередив його раніше в інших змаганнях на 41,3 секунди.

Завершує дистанцію Абдуллін, який пробіг 30-кілометрову дистанцію просто чудово — 1.28.42,2! Чекаємо Кашина і Мухіна. Лише вони можуть поліпшити результат Мінігілея. Закінчує гонку Будін — 1.31.30,2. Ясно, наші місця з 1 по 5, але все ж, хто буде чемпіоном?

Ще декілька хвилин і хлопці починають підкідати Мінігілея. Він — перший у гонці і останній, що здобув останнє золото медаль Х Ігор! Другий результат (1.29.30,5) показує Кашина, всього лише 25 секунд програв йому Мухіну. Все. Нас чекають в Мадонна ді Кампільо, де на головній площі селища відбудеться вручення нагород переможцям жіночої і чоловічої гонок, де будуть вшановувати героїв Ігор, де після урочистої і завжди трохи сумної церемонії закриття опуститься прapor Білої Олімпіади.

Л. ГОДІН,
спец. кор. «Нашого
життя». Фото автора.

Гонка на 10 кілометрів. Під № 5 виступає Тамара Корнєєва, № 6 — Людмила Ренжіна.

Гонка на 30 кілометрів. Олександр Будін проходить черговий контрольний пункт.

Президент КІС Джеральд Джордан (праворуч) вітає керівника радянської спортивної делегації М. Е. Касьяненко (ліворуч) з блискучою перемогою СРСР.

ЧИТАЧ ЗАПИТУЄ —
ГАЗЕТА ВІДПОВІДАЄ

Допомога матерям

Розкажіть, будь ласка, про строки відпустки і про пільги для жінок, які готовуються стати матерями.

Сім'я МОРГУНІВ.

Овруч, Житомирської області.

При наданні жінкам відпустки у зв'язку з вагітністю і пологами, адміністрація підприємства або організації зобов'язана згідно з заявою майбутньої матері приєднати до відпустки по вагітності щорічну відпустку незалежно від ста-

жу роботи жінки на підприємстві, організації.

У загальних випадках залишається профспілковою відпусткою грошовою компенсацією заборонено, крім випадків звільнення з роботи працівника, який не використав відпустки.

Допомога по вагітності і пологах сплачується протягом всієї відпустки у розмірі повного заробітку, що виплачують наперед за всю відпустку по вагітності, а допомога за час після пологів — за весь післяпологочний період.

Відпустка по вагітності і пологах надається тривалістю 56 календарних днів до пологів і 56 днів після них.

У випадку ненормальних пологів, або народження двох або більше дітей, відпустка після пологів надається у розмірі 70 календарних днів.

Крім того, надається частково сплачувана відпустка по догляду за дитиною по досягненні нею віку одного року і додаткова відпустка без збереження зарплати по досягненні дитиною віку півтора року. Сплачується також одноразова грошова допомога у розмірі 50 карбованців при народженні пер-

шої дитини і 100 карбованців при народженні другої і третьої. Жінкам, які мають двох і більше дітей віком до 12 років, надається додаткова триденна оплачувана відпустка, а також двотижнева відпустка без збереження заробітної плати.

З. ПІВТОРАК,
юрист.

Редактор
П. БУЛАТОВ.